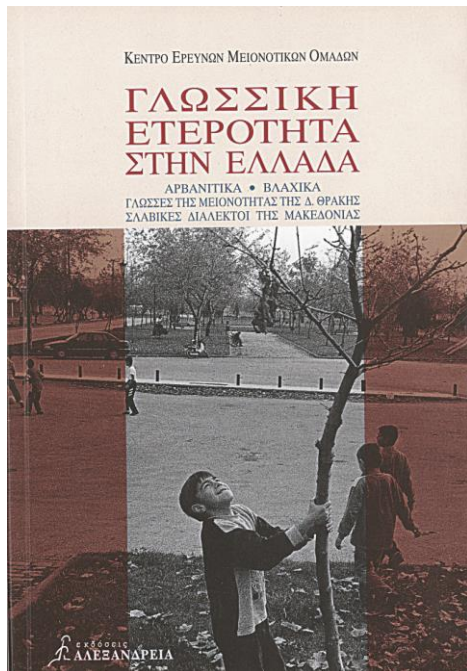

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Επιμέλεια κειμένων

Λεωνίδας Εμπειρικός – Αλεξάνδρα Ιωαννίδου – Ελένη Καραντζόλα – Λάμπρος Μπαλτσιώτης – Σταμάτης Μπέης – Κώστας Τσιτσελίκης – Δημήτρης Χριστόπουλος

Κέντρο Ερευνών
Μειονοτικών Ομάδων

**ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

Αρβανίτικα, Βλάχικα, Γλώσσες της
μειονότητας της Δυτικής Θράκης
(τούρκικα – πομάκικα), Σλαβικές
διάλεκτοι της Μακεδονίας

ISBN 960-221-206-3 – σχήμα 24x17 – σελ.
394 – έκδοση 2001 – τιμή 30,00 € (χωρίς
ΦΠΑ)

Η συζήτηση γύρω από τις λιγότερο διαδεδομένες ή μειονοτικές γλώσσες στη χώρα μας άρχισε να διεξάγεται δειλά τα τελευταία χρόνια. Για λόγους ιστορικούς, ή καλύτερα ιστορικά εξηγήσιμους, η κυρίαρχη ιδεολογία αντιμετωπίζει την ύπαρξη αυτών των γλωσσών με καχυποψία. Η ίδια προωθεί έτσι, με έναν παράδοξο τρόπο, την αυτοϋπονόμευσή της. Ευθυγραμμισμένη με αυτούς που θεωρεί εθνικούς της αντιπάλους (γειτονικούς εθνικισμούς και μειονοτικούς αλυτρωτισμούς), ταυτίζει την ύπαρξη γλωσσών με την ύπαρξη αντίστοιχων μειονοτήτων και ευνοεί άθελά της την εξωπραγματική θέση ότι στην Ελλάδα υπάρχει μειονοτική πανσπερμία.

Το γεγονός είναι ότι, πέραν της επίσημης και κυρίαρχης ελληνικής, στην Ελλάδα μιλιούνται και άλλες γλώσσες: εάν για κάποιους, όπως οι μουσουλμάνοι της Θράκης ή τμήμα των σλαβόφωνων Μακεδόνων, αποτελούν τμήμα μιας μειονοτικής ταυτότητας, για άλλους, όπως οι έλληνες Βλάχοι ή Αρβανίτες και το μεγαλύτερο μέρος των σλαβόφωνων στη Μακεδονία, συνιστούν μια ιδιαίτερη πρόσβαση στην ελληνική ταυτότητα. Με δυο λόγια: άλλο η γλωσσική μειονότητα, άλλο η μειονοτική γλώσσα.

Αυτή η προβληματική ώθησε το Κέντρο Ερευνών Μειονοτικών Ομάδων στη διοργάνωση διήμερων συνεδρίων για κάθε γλώσσα ξεχωριστά και τη συγκέντρωση των υλικών τους στον συλλογικό αυτό τόμο. Η συνάντηση ανάμεσα σε κοινωνικούς ερευνητές και σε ομιλητές των γλωσσών, η ζεύξη δηλαδή της βιωματικής αφήγησης με την επιστημονική ανάλυση, αποτέλεσε το μεθοδολογικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναπτύχθηκε η κάθε συζήτηση. Είναι μάλλον η πρώτη φορά που η έρευνα γύρω από τις λιγότερο διαδεδομένες γλώσσες στην Ελλάδα αποπολιτικοποιείται από τα «εθνικά ζητήματα» και καθίσταται διεπιστημονικό γνωστικό αντικείμενο. Εκφράζει έτσι τη βούληση να προστατευθούν αυτές οι γλώσσες σε μια Ευρώπη που βλέπει πλέον στην πολυγλωσσία της ένα θεμέλιο της πολιτιστικής και ιστορικής της κληρονομιάς και μία από τις συνιστώσες της μοναδικότητάς της.